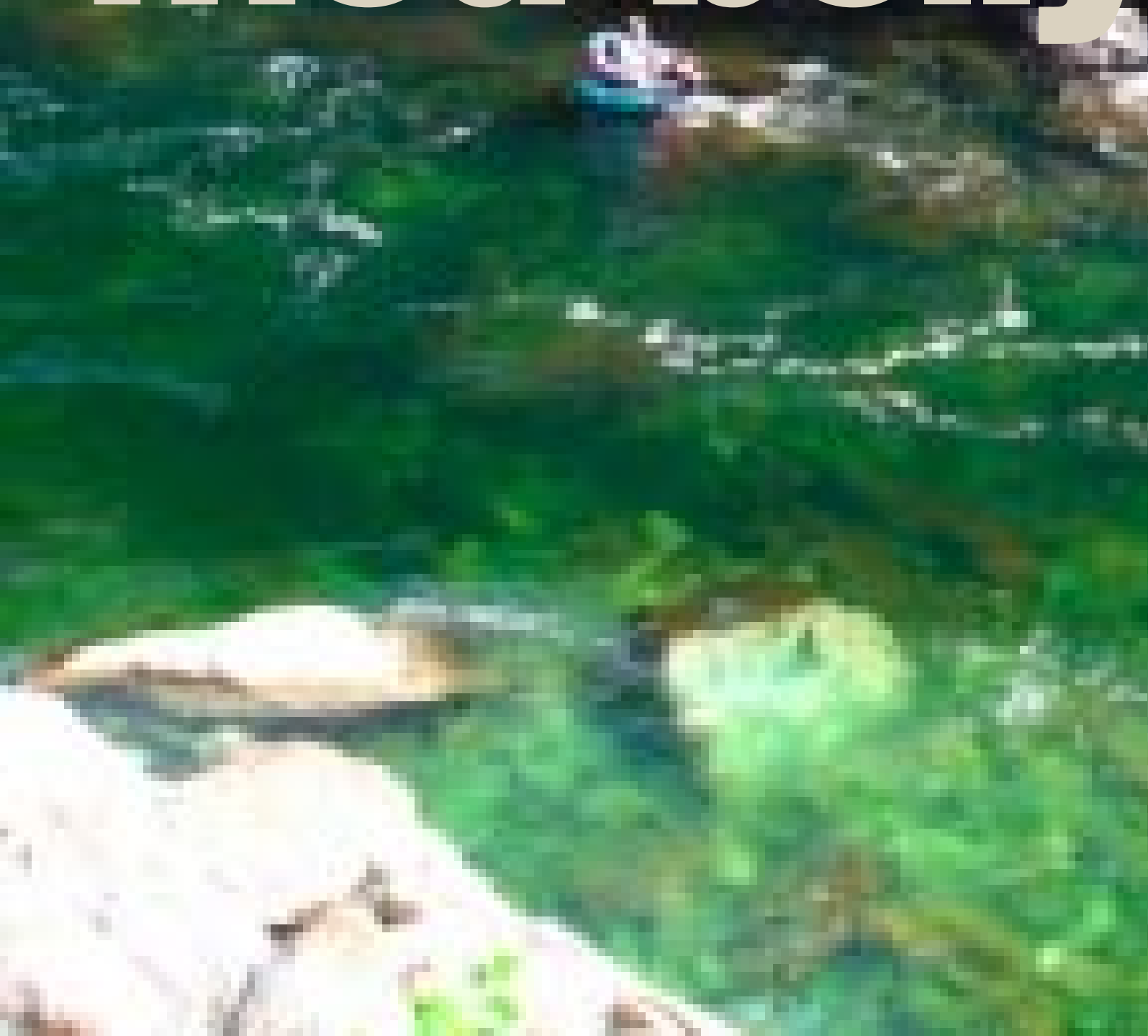

Fritt driv i øvre Namsen:

Juvfi med belly

skje båt

– Der inne har det aldri vært ei fiskestang, sier jeg og peker innover juvet. Fjellveggene reiser seg stupbratte på begge sider av elva, men vi tar oss fram med bellybåt for å jakte på de store ørretene.

Tekst: Baard Fiksdal

Foto: Baard Fiksdal, Olav Njaastad og Hans Christian Holte

Drømmen om utilgjengelige steder har alltid fulgt meg som sportsfisker. Mange ganger må jeg gi tapt, for eksempel der sivbeltet strekker seg langt utover i små markatjern eller der krattskogen står tett og gjør det umulig å fiske fra land. Ved andre gromplasser er det juv og fjellskrenter som byr på død og fordervelse for den som prøver å klatre med fiskestanga i munnen og livet i hendene.

Med bellybåt, eller flytering om du vil, åpner det seg imidlertid nye, spennende muligheter. Ja, det er en veldig amerikansk oppfinnelse, som særlig er elsket av fluefiskere, men den passer også godt til andre former for ørretjakt.

MAGISK

Vi opplevde et fantastisk fiske i øvre deler av Namsen i fjor (Se Alt om Fiske nr. 8/2004). I august 2005 utforsket vi nye deler av elva. Milevis med gode fiskeplasser fristet.

– Her ser det lovende ut, sier Olav, og parkerer bilen i et skogholt.

I det fjerne kan vi høre duren fra fossen. Vi finner en sti gjennom skogen, og går etter lyden. Plutselig er vi ute på kanten. Det er som å stå på Prekestolen i miniatyr. 20–30 meter under oss renner elva magisk,

lokkende og komplett utilgjengelig. Vi bærer flyteringer og fiskeutstyr langs fjellryggen for å komme ned, rundt og fram til der juvet ender. Her skal vi debutere med bellybåt – under verst tenkelige forhold.

Etter 15 minutter med utpakking, pumping og rigging er vi klare. Fossefallet gjør at det bare er én farbar vei inn i juvet, og det er oppstrøms. Å padle bellybåt oppstrøms viser seg å være en uhyre dårlig idé, men vi prøver likevel. Det må rå kraft til. Jeg svetter som en gris, og angrer intenst på hele prosjektet. Et sted gnir jeg bellybåten mot fjellet slik at håven blir slitt av og forsvinner i dypet. Eneste mulighet for å komme seg oppover er å slite seg langs land fra

bakevje til bakevje. Slik kommer jeg et par hundre meter opp i juvet. Jeg løfter bellybåten, som veier sju kilo, opp på ei lita fjellhulle og starter fisket.

evt BT:

TO RUGGER

Jeg har gode polaroidbriller, og speider etter viftende halefinner i det dypgrønne vannet. Jeg kan se to rugger stå side om side under strømmen, og kjenner pulsen stige. Med fire knipelodd foran marken kaster jeg oppstrøms for å komme ned til storfisken.

Nappet kommer nesten i samme sekund som marken bryter vannflata. Like raskt kommer skuffelsen. Juvet formelig koker av små namsenblank, en liten laks som maksimalt blir en halv kilo, og som ikke vandrer ut i havet. Tusenbrødrene dominerer inne i juvet. Jeg kan se at Olav plages med det samme på andre siden av elva. Etter

evt BT:

BT:

noen timer med en grundig servert buffé av mark, sluk, spinner og fluer, er det på tide å se fiaskoen i øynene og vende båten nedover til nye jaktmarker.

TOPPTRENTE MUSKLER

Bellybåt er langt fra å anbefale i stryk. Noen hundre meter nedenfor juvet forlater jeg derfor båten, tar beina fatt og klatrer forbi skummende vann for å komme i posisjon et sted der elva er forholdsvis smal, dyp og innbydende. To 1,6 grams knipelodd sitter 20 cm foran marken på krokstørrelse 8. Jeg kaster 0,20 mm-sena på tvers av strømmen for ikke å sette fast i kampesteiner på bunnen. Jeg åpner spolen, og lar marken seile fritt nedover. Det blir bråstopp. Grov fisk har snappet marken.

Ørreten har toptrent musklene ved å leve livet i stri strøm. Den drar ut 20 meter sene uten å blunke. Dette er den sterkeste ørreten jeg noen gang har kjent på den lette 7-foterer min. Etter det femte utraset er jeg overbevist om at fisken må være over 2 kg. Minst.

Spenning gir grobunn for overdrivelser, kan man trygt si. Da jeg etter litt nervøs håving får en dypbrun, vakker fisk i håven, stopper vekta på 1,2 kilo. Lykken er likevel intens. For uketuren har så vidt begynt, og vi har en rekke guldager foran oss.

FAVORITTPLASSEN

Første fiskedag blir en stor suksess også for Hans Christian. Han finner tilbake til favorittplassen, vader over den langgrunne elva og tar kilosfisk og flere andre store. Dagen etter fisker han og jeg med mark i den samme strømmen fra hver vår side av elva.

Den digre, røde isoporduppen er lett å holde øye med på sin ferd nedover strømmen. Nappet kommer forsiktig. Det er akkurat som om fisken slurper i seg agnet og dovent drar takkelet under.

Jeg står i vadere med vann til livet. Ørreten har ennå ikke skjønt alvoret, og lunter snilt og pent i min retning etter som jeg sneller forsiktig inn. Men brått kommer den på bedre tanker. Et voldsomt slag med halen, og tempoet skrus opp til maksfart.

– Den er diger, skriker jeg til Hans Christian, som i samme øyeblikk får en rugg på kroken han også.

Jeg har brått fått veldig god tid, og lar fisken gå i alle retninger. Det blir anledning til flere 360 graders piruetter, der jeg roterer rundt min egen akse, mens jeg følger intenst med fiskens ferd og speider etter steiner som fisken kan smette mellom for å gjøre slutt på eventyret. Det ender godt. Endelig ligger en personlig rekord på 1,3 kilo og lyser som prikkete gull i håven. Hans Christian berger også sin fisk på noe under kiloen. Vi brøler og fotograferer. Vi er tross alt bare 43 år gamle!

NYE TEKNIKKER

Dagene som følger er blanke, solsvidde og lykkelige. Man kan på det sterkeste anbefale å sitte behagelig og lettkledd i vadebukse, mens bellybåten driver kilometer etter kilometer nedover Namsen. Det har imidlertid tatt noen år å komme dit.

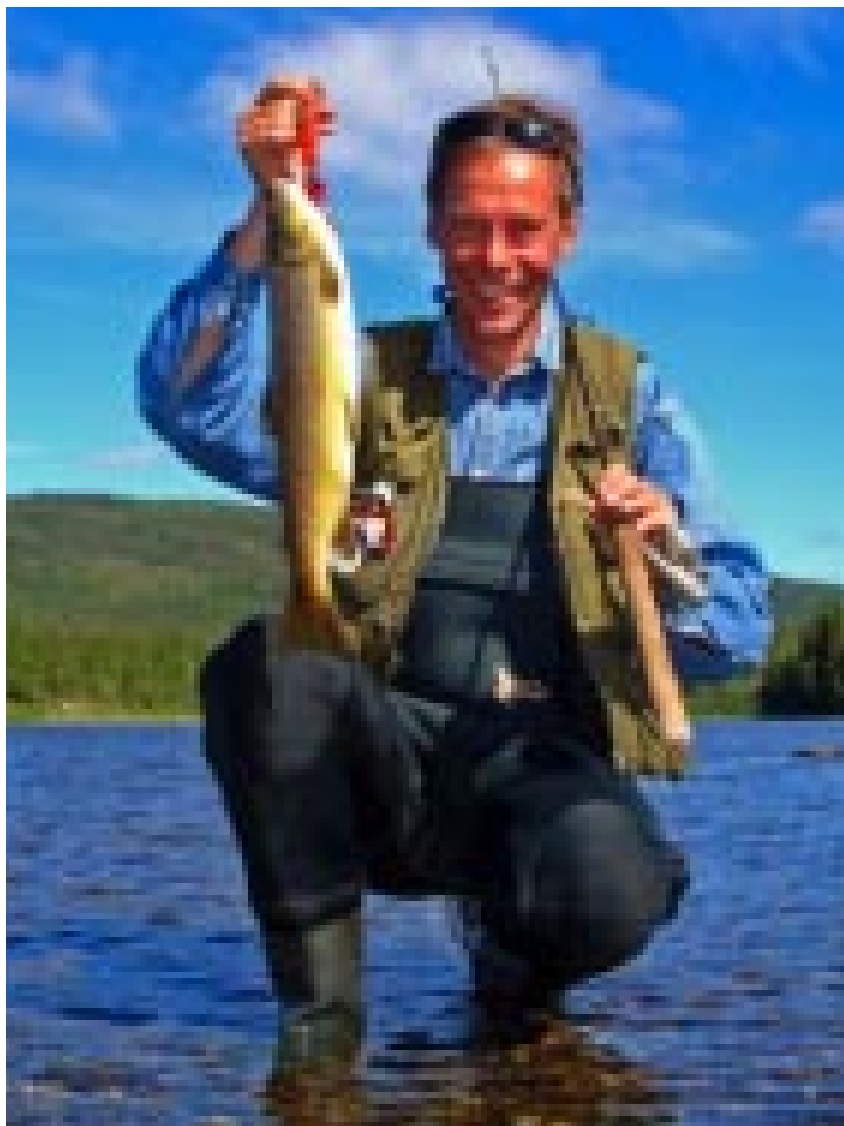
Først måtte vi overse alle gakk-gakk-vitsene og de hånlige kommentarene fra såkalte venner. Deretter måtte vi vurdere ulike typer båter, og finne ut at de billigste er dårlige, mens den vi valgte midt på treet til 2700 kroner (inkludert pumpe og svømmeføtter), har en konstruksjon som gir god kaste-høyde. To bager på armlenene gir rom til utstyr. Håven har jeg hengende i en strikk. Det er også praktisk med en solid plastpose til fangsten, som stroppes på utsiden slik at fisken flyter i vannet og ikke belaster hanken. På vei ned Namsen lærer jeg nye fisketeknikker. Det første er å se etter små strømvirvler.

EVENTYRLIG FISKE

Elva er stor, bred og ofte vanskelig å lese. Små strømvirvler og blankvann mellom strømgater avslører dypere partier, store steiner og fine standplasser. Mens Olav har driftet i

BT:

forveien, finner jeg en drømme plass i en elvesving. Her løper en lav undervanns steinrygg på tvers av elva, nesten fra den ene bredden til den andre. Særlig på oversiden av ryggen er det et spennende landskap med vekselvis lys og mørk bunn. Dette området hadde jeg aldri klart å avfiske særlig godt fra elvebredden.

BT:

Jeg kaster som regel sidelengs i forhold til strømmen, padler med beina og prøver å ikke drive for fort. Jeg sikter på lyse flekker på bunnen med mark og et lite søkke som ammunisjon. Her er det å kaste langt ikke noe poeng. Dermed kan jeg fiske lettere og mister mindre agn. Etter tre-fire kast kommer det deilige, tunge hogget. En sølvblank 750-grammer jager av sted, og jeg lar den få lett brems. Med adrenalin i kroppen er det vanskelig å konsentrere seg om fisken og samtidig padle tilstrekkelig med beina, så jeg mister mye høyde. Like før håvingen kjører ørreten en panikkflukt mellom beina mine, slik at jeg får snøret under meg og bak bellybåten. I tillegg er jeg livredd for å miste min nyinnkjøpte håv ut i vannet, slik at også den blir borte for godt. Slik går det til at jeg sitter som en idiot med håven i munnen og må dytte stangtuppen langt ned i vannet for å sveive ørreten tilbake mellom beina. Heldigvis er krokfestet godt, og jeg klarer å berge fangsten.

I løpet av to-tre timer ved steinryggen tar jeg åtte fisk på mellom 500 og 800 gram. Det er en fest uten like. ●●●●●●●●

BT:

snøret stopper, venter jeg noen sekunder og gjør forsiktig tilslag. Reaksjonen er herlig. En sekshektofsisk drar på tvers av strømmen og stanger nær motsatt bredd. Jeg flytter meg litt slik at fisken blir stående svakt oppstrøms.

Suksessen er avhengig av en egen teknikk. Det er for slit-somt å holde høyden mot strømmen, men lettere å padle svakt slik at bellybåten gli skrått sidelengs i strømmen og langsomt mister høyde. Når jeg har glidd 200 meter over fiskeplassen, padler jeg inn i bakevja og bruker det stille vannet til å komme meg 100 meter oppover igjen. Slik avfisker jeg «kulpen» ved å la bellybåten ta store, ovale sirkler fra den ene bredden av elva til den andre. Det er et flott fiske som fortsetter helt til jeg møter en solid dose sur, trøndersk vrangvilje.

SUR VRANGVILJE

Trønderen er bonde, grunneier og står urokkelig plantet midt i en liten hvit flekk på kartet som ikke er dekket av fiskekortet vi har kjøpt. Jeg prøver å tilby betydelige mengder alminnelig høflighet, smiger og penger, men mannen er ikke til å rokke. Å få kjøpe fiskerett et par timer er helt og fullstendig utelukket. Mannen mener dessuten intenst at jeg så absolutt må holde meg på andre siden av midtstreken i elva, og heller ikke kan kaste inn på hans side, et prinsipp jeg sterkt betviler. Men siden jeg synes det er nok ondskap i verden, forlater jeg stedet og ser heller etter nye muligheter.

I mellomtida har Olav tatt en halvkilosfisk lenger ned i elva. Hans Christian og Kjetil har på sin side brukt et døgn inne ved Tunsjøflyan. Dette er et stort, oppdemmet område. For noen hundrelapper kan man leie hytte og båt i regi av Statskog. Guttene har hørt rapporter om store mengder kilosrøye, men kommer skuffet tilbake etter 12 timers roing (båt følger med hytta). Herrene har prøvd både markdrag og spinnere, men har bare to halv-kilosørreter å vise fram. De har dessuten slitt litt med at bunnen i det regulerte vannsystemet. Tunsjøflyan er rikelig dekket med røtter og andre krokfangere.

PEN FISK I MØRKET

Jeg står i en av Namsens mange, små bielver og prøver å lese strømmen som trykker seg inn i et smalere parti og skyter fart. Her er det lett å sette fast, så jeg prøver Jølstra-metoden med krokstørrelse¹², et lite søkke og fri flyt. Tre store ørreter står langt nedenfor meg og venter idet natta kommer sigende.

Den første gjør et luftsprang og rister seg løs før jeg skjønner hva som har skjedd. Når den andre hogger, er jeg mer på vakt. Jeg har satt meg på rumpa slik at jeg bedre kan se konturene av snøret på vannspeilet. Når

Neste utras går dermed videre oppover, og jeg får bedre kontroll. Den enkleste håvingen er å styre en utslipt fisk med strømmen og opp i nettet.

Like etterpå lar en 800-grammer seg lure av et nærmest identisk opplegg. På toppen av det hele får jeg en sekshektofsisk til i mørket. Det plasker fælt der ute, og jeg hiver fisken rett på land. Jeg liker egentlig ikke å fiske i mørket. Å se fisken er mye av gleden. Før dette var dagen lang og helt fri for napp. I løpet av minutter er alt på snudd på hodet. Tålmodighet er alle gleders mor.

VOLDSOMT PLASKVAK

I løpet av uka finner jeg stadig nye fiskeplasser takket være bellybåten. Den sterkeste opplevelsen er en fisk jeg anslår til å være mellom fire og fem kilo. Den går opp i et voldsomt plaskvak idet jeg seiler forbi med bellybåten i sterkt driv. Jeg parkerer båten på bredden, og kryper som en indianer opp til vakstedet. Men fisken er sky, og rømmer ut på dypet uten at jeg får kontakt. Kjetil har en tilsvarende opplevelse med det han beskriver som en krokodille. Den jager småfisk i overflata, og fosser fram som en hjulbåt mot strømmen. Heller ikke denne sværingen lot seg lure.

Med bellybåt er strømmen mange steder for stri til at jeg klarer å fiske særlig effektivt. Jeg klarer kanskje å ta en ørret før jeg har drevet forbi gromplassen. Etterpå orker jeg ikke å padle opp igjen. Det er likevel lett å elske flyteringen fordi du dekker store områder av elva. Naturen kommer dessuten tett på, og jeg ser både elg og bever på nært hold.

Den siste dagen bryter det ut et voldsomt tordenvær. Å sitte og vifte med en lynavleder av karbon midt ute i elva, er ikke akkurat smart, så jeg søker nødhavn ved bredden.

Der treffer jeg en fastboende som kan fortelle at bestanden av storørret er blitt stadig bedre de siste årene.

Når status for uka gjøres opp, er det et par av karene som gjenopplever hvordan det var å stå på bredden uten nevneverdig fangst og se på at jeg halte opp den ene ruggen etter den andre. Mye taler derfor for at det blir kjøp av flere bellybåter før neste sesong!

